

стата бирюза. Момиченцето заносвало обѣдъ въ темницата. Халилъ повикалъ своятъ слуга-сейменинъ, и между тѣхъ са захваналъ слѣдующиятъ кратакъ разговоръ:

— Чия е тая мома?

— На Танча Галинѣтъ.

— На тоя ли Танчо, който е затворенъ отъ Гжлаба?

— Негова е.

— Махни са отъ тукъ.

Съ това са и свършилъ разговорътъ между голѣмиятъ и малкиятъ турчинъ.

Преминала недѣля. Една вечеръ Халилъ повикалъ при себѣ си Танча, и рѣкалъ му твърде умилно:

— Слушай, Танчо! ето вече, че са изминаха цѣли два месѣца, а ти се сѣдишъ въ темницата и очѣквашъ милость. . . Азъ мисла, че е вече време да бѣдешъ пуснатъ. Затворенъ човѣкъ не може да бѣде полезенъ ни на себѣ си, ни другиму. . .

— А какво ща да права, когато нѣмамъ